

opusdei.org

A Prelátus 2014. májusi levele

Szűz Mária megmutatja a legrövidebb és legbiztosabb utat arra, hogy mindig elfogadjuk Isten irgalmát. Don Álvaro gyakran elmélkedett erről az igazságról, amelyet most a Prelátus kifejt májusi levelében.

2014.05.09.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A húsvéti időre jellemző örömteli hangulatban került sor XXIII. János és II. János Pál szentté avatására. Ez az esemény, amely számtalan keresztény ember életében nagy szerepet kapott, a hűségről beszél nekünk és arra buzdít, hogy az emlékeinkkel és az imádsággal újra meg újra visszatérjünk keresztény hivatásunk gyökeréhez.

A húsvéti vigília evangéliumáról beszélve a Pápa arra emlékeztetett, hogy az Úr Galileában hívta meg az első tanítványokat, ezért a feltámadt Krisztus utasítása, hogy *menjenek vissza Galileába*, ahol majd láthatják és együtt lehetnek Vele, felhívás volt arra, hogy **térjenek vissza oda, térjenek vissza az első meghívás helyszínére**. Majd a Szentatya kifejtette: *mindannyiunk életében van egy „Galilea”, a Jézussal közös út kezdete. „Galileába menni” szép jelentéssel bír: azt jelenti számunkra, hogy újra felfedezzük*

**a keresztségünket mint élő forrást,
új erőt merítünk a hitünk és a
keresztény életünk gyökeréből.
Galileába visszatérni elsősorban
azt jelenti, hogy visszatérek ahhoz
az izzó pillanathoz, amikor Isten
kegyelme megérintett az utam
kezdetén. Ezzel a szikrával ma is,
mindennap meggyújthatom a
tűzet, és meleget és fényt vihetek
testvéreimnek.[1]**

E szavak tökéletesen időszerűek
most, május elején, amikor is az
apostoli buzgalom a Szűzanya
közbenjárásának köszönhetően új
lendületet vesz bennünk. Szent
Josemaría – főként 1935 óta, amikor
az első májusi zarándoklatot végezte
– mindig arra buzdított minket, hogy
használjuk ki jól ezt a hónapot.
Sokan közületek ismeritek, sőt
személyesen is megéltétek számos
keresztény azon szokását, hogy
májusban igyekeznek virággal
kedveskedni Szűz Máriának: **az**

elhatározásaink kis virágaival, a nap folyamán szedett szerény és rejtett ibolyákkal.[2]

Erre tanított minket az Atyánk szüntelen. Nagyon régóta biztosított róla, hogy ***az életünket, noha kemény és erős emberek vagyunk, egy kisgyermek életéhez lehet hasonlítani, akit – biztos gyakran láttátok már ezt a jelenetet – kivisznek sétálni a rétre, és szed egy virágot, majd még egyet és még egyet. Apró és szerény virágokat, amelyeket a nagyok észre sem vesznek, de ő, mivel gyermek, meglátja és csokorba szedi őket, hogy odaadja az édesanyjának, aki nagy szeretettel néz rá.[3]***

Szent Josemaría sosem akarta magát példaképként állítani elénk, mindössze egy kivételt engedett meg: ***ha valamiben utánozni akartok, az legyen a Szűzanya iránti szeretetem.[4]*** Gyermeki áhítattal és

bizalommal fordult mindennap Szűz Máriához azokkal az imádságokkal, melyeket még kiskorában tanult meg: ***szívből jövő, egyszerű szavakkal Istenhez és Anyjához, aki a mi Anyánk is. Még most is elmondom minden reggel és este azt a felajánló imát, amelyre a szüleim tanítottak: Ó Úrnőm, ó Anyám! Egészen neked adom magam, és gyermeki szeretetem jeléül neked szentelem ma a szememet, a fülemet, a nyelvemet és a szívemet... Ugye nem más ez, mint a szemlélődés kezdete és a bizalomteli önátadás valódi bizonyossága?***[5]

Sok más keresztény családhoz hasonlóan don Álvaro is a szüleitől tanulta meg, hogyan forduljon gyermeki szeretettel a Szűzanyához. Mindennap áhítattal mondta el azt az imádságot, amelyet az édesanyjától tanult: *Édes Anya, ne távolodj el tőlem, ne fordítsd el a tekinteted,*

hanem jöjj velem mindenhova és soha ne hagyj magamra. Mivel igazi Anyaként így vigyázol rám, kérd rám az Atya, a Fiú és a Szentlélek áldását. E Mexikóban igen ismert imádság egyszerűnek tűnő szövege mögött mély értelem rejtőzik: Szűz Mária, aki közbenjár értünk a Szentháromságnál, biztos út, amely mindig Istenhez vezet.

Milyen hatalmas szolgálatot tesznek a keresztény édesanyák és édesapák, nagymamák és nagypapák, amikor megtanítják gyermekeiknek vagy unokáiknak a reggeli és esti imádságokat! Ezeket az imádságokat az évek múlásával sem felejt el senki. Sőt, amikor a keresztény világszemlélet megnyilvánulásai a rohanó élet hatására olykor eltűnni látszanak, a Szűzanya iránti áhítat nem ritkán megmarad a lélek mélyén mintegy parázs a hamu alatt, és a lélek szüksége, a szomorúság vagy

csüggedés pillanataiban kész újra
lánggra lobbanni.

Don Álvaro szilárd teológiai
alapokon nyugvó, mély áhítattal
fordult a Szűzanyához, hála Szent
Josemaría tanításának és példájának.
Egy alkalommal a következőképpen
idézte fel az Opus Deibe szóló
hivatásra egy lelkigyakorlat során
adott válaszát: „A lelkigyakorlaton az
Atya tartott egy elmélkedést az Isten
és Szűz Mária iránti szeretetről, és
teljesen lenyűgözött.”[6] Azonnal
felvételét kérte a Műbe. Kétségtelen,
hogy don Álvaro ezen azonnali és
végleges döntése arra a különleges
kegyelemre volt válasz, amelyet az
Úrtól a Szűzanya közbenjárására
kapott.

Minden kegyelmet Szűz Mária, a
mindenható közbenjáró
közvetítésével kapunk. Ezért az
előttünk álló hetekben – és persze az
év többi hónapjában is – jobban kell

törekednünk a párbeszédre égi
Édesanyánkkal. Így közelebb
kerülünk Jézushoz is, és fokozódik
bennünk az apostoli buzgalom.
Használjuk ki a május kínálta
lehetőségeket arra, hogy jobban
imádkozzuk a rózsafüzért, nagyobb
figyelemmel szemléljük a titkokat,
mind a zarándoklatok során, mind a
többi napon. Ezáltal – fogalmazott
don Álvaro – „elmélyül bennünk a
szokás, hogy mindig Márián
keresztül *megyünk és térünk vissza*
Jézushoz”.[7]

Az *Út* egyik pontjában Szent
Josemaría éppen ezt ajánlja.
Hivatásának első éveiben don Álvaro
megkérdezte tőle, hogy mit jelent ez
a mondat: Márián keresztül „menni
és térni vissza” Jézushoz. Az
Alapítónk válasza segített neki még
jobban megerősíteni a Szűzanya
iránti áhítatát. Ő maga gyakran
felidézte ezt a beszélgetést és az
Atyánk válaszát: Szűz Mária

megmutatja nekünk a legrövidebb és legbiztosabb utat arra, hogy mindig elfogadjuk Isten irgalmát, főként akkor, amikor szerencsétlenségünkre elszakadtunk tőle, nemcsak súlyos bűnökkel, hanem olyan apró vagy nem is annyira apró figyelmetlenségekkel, amelyek előfordulhatnak egy keresztény ember mindennapjaiban.

E gondolatok különösen időszerűek az előttünk álló hetekben.

Visszaemlékezve arra a kilencedre, amelyet Szent Josemaría a guadalupai Szűzanya előtt imádkozott, don Álvaro a következőket mondta: „Milyen *virágot* viszünk Édesanyánknak most májusban? Az Alapítónk gyakran ismételt tanácsát tolmácsolom nektek, amellyel arra buzdított minket, hogy ajánljunk fel a ***Szűzanyának apró rózsákat, a mindennapi élet egyszerű rózsáit, amelyek ugyanakkor az áldozat és***

a szeretet illatát árasztják magukból. Igyekezzünk ezért nagyobb odaadással, nagyobb szeretettel végezni minden pillanat kötelességeit: hűségesen teljesíteni az Isten és a Mű iránti természetfeletti kötelességeinket, törődni a testvéreinkkel és minden lélekkel, teljesíteni állapotbeli kötelességeinket, valamint igényesen és rendesen végezni szakmai munkánkat.”[8]

Sok keresztény férfihez és nőhöz hasonlóan don Álvaro életében is fokozatosan váltak egyre finomabbá a Szűzanya iránti szeretet megnyilvánulásai, amelyeket az Atyánktól tanult: a tárcánkban vagy a táskánkban magunkkal hordani egy Szűz Mária-képet; köszönni a Szűzanyának, amikor belépünk egy szobába, kimegyünk onnan vagy olyan helyen haladunk el, ahol megpillantunk egy képet róla; sietség nélkül és áhítattal imádkozni a

három Üdvözlégyet este lefekvés előtt stb. Az Opus Dei alapításának ötvenedik évfordulója alkalmából 1978-ra meghirdetett egy *Mária-évet* a Műben, amelyet később 1979-re és 1980-ra is kiterjesztett, így készülve fel a nőkkel folytatott apostoli munka kezdetének ötvenedik évfordulójára és adva hálát érte. „Nem teszünk semmit, ami furcsa lenne, vagy feltűnést keltene” – magyarázta –, „egyszerűen csak jó gyermekeként *mindenért és mindenbe* jobban bevonjuk a Szűzanyát.”[9]

E Mária-évek során don Álvaro sokszor ellátogatott a Szűzanya képeihez Rómában és Rómán kívül, rózsafüzért imádkozott az Egyházért, a Pápáért, a Műért és minden lélekért. Azzal, ahogy Szűz Máriához fordult, példát mutatott nekünk a Szűzanya közbenjárásba vetett hitből. Saját szememmel láttam, ezért biztosan állíthatom, hogy e Krisztusba és az Édesanyjába

szerelmes jó és hűséges szolga, don Álvaro magatartása arra indította az embert, hogy nagy bizalommal forduljon a Szűzanyához.

A szeretet találékony, mindig újabb módokat keres arra, hogy a szeretett személy közelében legyen. Így volt ez don Álvaro Szűz Mária iránti áhítatában is, és ebben az Opus Dei alapítójának sok tanácsa is segítette.

Amikor dolgozol – tanította Szent Josemaría –,használj emlékeztetőket, olyan eszközöket, amelyek ráébresztenek,hogy Isten jelen van. Én is ezt teszem, és sokat segít.[10] Azt is tanácsolta, hogy hordjunk a zsebünkben egy kis feszületet, és csókoljuk meg néhányszor a nap során, illetve hogy tegyünk ki az asztalunkra egy képet az Úrról vagy Szűz Máriáról.***Időről időre rápillantok – mondta –, eszembe jut az Úr és mindent felajánlok neki.Olyan ez, mintha ott lenne előttem egy portré az***

***édesapámról vagy édesanyámról,
amelyre bármikor ránézhetek. Sőt
sokkal több ennél, hiszen Ő az
Atyám, Istenem, a Barátom és az
életem Szerelme.[11]***

Don Álvaro élete végéig használta ezeket az *emlékeztetőket*, hogy egyre szebben mutassa ki szeretetét Szűz Mária iránt. Az imént említett Mária-évek során például minden egyes nap más Szűzanya-képet tett ki az asztalára, ahol dolgozott, hogy több, szeretettel teli tekintettel és fohással forduljon hozzá.

E Mária-években a Mű sok tagja kezdte el megélni azt, amit az Atyánk tanácsolt és amit don Álvaro erős áhítattal megélt: egy úgynevezett *máriás jelszót*, vagyis néhány rövid szót mondogatni fohászként, hogy általa Szűz Mária segítségével napközben is megmaradjunk Isten jelenlétében.

A következő hetek során sok alkalmunk nyílik majd arra, hogy megbecsüljük és mi magunk jobban megéljük ezt az igen keresztény szokást. Május 13-a, a fatimai Szűz Mária ünnepe felidézi bennünk az ő anyai gondoskodását. 16-a és 24-e között pedig sokszor eszünkbe jut majd az a kilenced, amelyet Szent Josemaría Mexikóban, a guadalupai *Villában* imádkozott az Egyházért, a Pápáért és az Opus Deiért. 24-én ünnepeljük Szűz Máriát mint a *Keresztények Segítségét*. Végül a hónap a Szűzanya Erzsébetnél tett látogatásának ünnepével zárul, nem említve számos más Szűz Mária-ünnepet, amelyet a különböző országokban ünnepelnek.

Azt javaslom nektek, hogy olvassátok el újra az Atyánk azon szentbeszédeit és egyéb írásait, melyekben a Szűzanyáról ír: új lendületet adnak majd a Szűz Mária iránti áhítatunknak, segítenek aktívabb

kapcsolatban lenni a Szűzanyával és megmutatni sok embernek ezt a biztos utat, amely a Krisztussal való bensőséges kapcsolathoz és Általa az Atyához és a Szentlélekhez vezet.

Sokan vannak, akik egy Szűz Máriával való találkozás után tértek meg vagy határozták el, hogy Isten szolgálatára szánják az életüket. A Szűzanya segített nekünk lelkesen keresni, anyai gondossággal élesztgette lelkünk nyugtalanságát, táplálta vágyunkat egy más, új életre.[12]

„Bízzatok és legyetek biztosak Szűz Mária anyai közbenjárásában, és hívjatok el bátran sok embert a zarándoklatokra. Nagy jót tesznek velük, mivel azzal, hogy szemlélik a rózsafüzér titkait, hogy sietség nélkül, mintegy ízlelgetve imádkozzák az Egyháztól kapott e szóbeli imádságokat, hogy felajánlanak valamilyen apró önmegtagadást a Szűzanya

tiszteletére, az Úr szolgálóleánya, Isten legtökéletesebb teremtménye példájából apránként megtanulnak teljes mértékben készen állni Isten és a lelkek szolgálatára.”[13]

Mielőtt befejezném a levelet, ismét arra kérlek, hogy imádkozzatok a szándékaimért. Számítok rá, hogy a következő napokban imáitokba foglaljátok a Prelatúra harminc új papját, akiket május 10-én szentelek fel Rómában. Imádkozzatok továbbra is – Szűz Mária biztatásával és oltalma alatt – a Pápáért és azokért, akik az Egyház kormányzásában vele együtt dolgoznak, a püspökökért, a papokért és szerzetesekért és az egész keresztény népért. Kérjük Istentől, hogy a feltámadt Krisztus világossága járja át az emberek értelmét és szívét. Bízunk ezen imádságunkat a Szűzanyára, ő majd segít jól felkészülnünk Pünkösöd ünnepére. Milyen elhatározást hoztunk arra, hogy jobban éljük meg

a Szűz Mária iránti áhítatunkat?
Milyen apró különlegességet
ajánlunk fel neki minden egyes nap?

Sok más jeles nap is akad májusban,
amelyek Szűz Mária rendkívüli
szerepéről árulkodnak az életünkben
és a Mű történetében, de ezekről
most nem teszek részletesen említést.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2014. május 1.

[1] FERENC PÁPA: Szentbeszéd a
húsvéti vigílián, 2014. április 19.

[2] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy elmélkedésről, 1958. március 19.

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Levél, 1930.*
március 24., 13

[4] SZENT JOSEMARÍA: 1954
januárjában, az egyetemes
Egyházban meghirdetett Mária-év
kezdetén elhangzott szavak

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai,*
296

[6] DON ÁLVARO: Feljegyzések egy
családi összejövetelről, 1975. október
3.

[7] DON ÁLVARO: *Levél, 1985. május*
2.

[8] DON ÁLVARO: *Levél, 1984. május*
1. Szent Josemaría idézete a
guadalupe-i Villában 1970. május 20-
án végzett személyes imádságából
származik.

[9] DON ÁLVARO: *Levél, 1978. január*
9., 20.

[10] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1974. március 30.

[11] *Ugyanott*

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa (Találkozni Krisztussal)*, 149

[13] DON ÁLVARO: Levél, 1984. május 1.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2014-majusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2014-majusi-levele/)
(2025.08.07.)